

A hátamon végigcsorduló hideg veríték csiklandozza a bőrömet. Felriadok. Akkora lendülettel ülök fel, hogy majdnem kipenderülök a függőágyamból, mely két vastos fa törzséhez rögzítve imbolyog alattam. Kalapáló szívvel, zihálva, teljesen elázva az izzadságtól, igyekszem összeszedni a lélekjelenlétemet, a teljes sötétségben, a csillagos ég alatt. Megroppantom a kézfejemen található ízületeket, az ujjaim hidegek, pedig még a szeptember éjszakai órákban is tikkasztó a hőség Sreephiában.

A talpam hozzáér a függőágyam alatt elhelyezett ládám tetejéhez, melyben a fontos holmijaimat tartom. A tarkómon minden egyes szőrszál az ég felé mered, előnt az érzés, mintha valaki figyelne. Újult erővel kezd kalapálni a szívem, majd' kiugrik a helyéről.

Hiába meresztem a szemem, még nem szoktam meg a sötétséget, ezért formázok egy apró, gyenge fényű lánggömböt. A kis forrongó gombóc a tenyerem felett lebeg néhány milliméterrel. Nagy levegővételt követően kipréselem a tüdőmből az összes levegőt, mire a gömb a magasba emelkedik, bevilágítva a táborunkat.

Megkönnyebbült sóhajjal nyugtázom: senki sem bámul rám a magasan ég felé nyúló tölgyfák mögé rejtőzve. Átpillantok a vállam felett Cedricre, a legjobb barátomra, aki zavartalanul alszik, mintha mi sem történt volna. Félig nyitott szájából patakokban folyik a nyál, mely kis tócsába gyűlik meztelen mellkasán. Kifejezetten visszataszító látvány.

A Cedric mögötti függőágyban Sharleen - Cedric nővére - alszik, szétvetett végtagokkal. Megnyugtató, hogy őket nem gyötrik rémálmok, mint engem. Szinte minden éjjel, ugyanattól a rémképsorozattól szenvedek, miszerint az apám segítséget kér tőlem, én pedig képtelen vagyok elérni.

Megrázom a fejem, hogy megszabaduljak a riasztó gondolatoktól. Minden alkalommal, amikor felriadok, meggyőzőm magam, hogy nem az én hibám volt, nem tehettem ellene semmit, hiszen még gyerek voltam, és igyekszem elfelejteni a gyötrelmeket. Ez az egyetlen mantrám.

A heves fejrázásra az izzadságtól csimbókos hajam az arcomba csapódik, mire elfintorodom. Azonnal le kell zuhanyoznom. Magamra kapom a zoknimat, beleugrok a fűzős bőrcsizmámba, előszedek némi tiszta ruhát a ládámmból, majd nagy léptekkel útnak indulok az északabbra felépített zuhanyzók felé. A lánggömböm engedelmesen suhan utánam, mint egyetlen társam. Próbálok minél kisebb zajt csapni, lekövetem a tó homorú ívét, és néhány perc néma baktatást követően már nyitom is a csapot, hogy a tóból érkező langyos víz az arcomba csapjon.

Ahányszor csak zuhanyozom, áldom a Szilfeket, a csodás találmányukért. Akaratlanul megjelenik előttem a nővérem, Gabrielle arca. Évek teltek el azóta, hogy utoljára találkoztunk. Ez az egyetlen átka a magunkfajtáknak. Minden esély megvan arra, hogy elszakadjunk a családuktól.

A szüleim hiába voltak tüzet irányító Szalamanderek, mint ahogyan én is, a két nővéremet másik elem választotta a születésükkor. Gabrielle a levegőt képes bűvölni, így a Beavatási szertartást követően a Szilf törzshöz kellett csatlakoznia, mely a távoli, keleti hegyláncolatok között teremtett magának otthont.

Enech, a fiatalabbik nővérem, a víz elemet képviseli, így az Undine mocsárban él a törzse többi tagjával. Egyszer találkoztam Enechhel azóta, hogy részt vett a saját Beavatásán, ahol minden tizenötödik életévét betöltött Elementál elnyeri a helyét a saját elemének törzsébe. Nagyjából egy évvel ezelőtt akadt küldetése az én törzsemben, vagyis a Szalamandereknél.

A negyedik törzs a Gnómoké, közülük azonban keveseket ismerek, ők ugyanis elszigetelve élnek, Sreephia szigetétől délre. Az anyám is a Gnómoknál cseperedett fel, majd tizenöt éves korában csatlakozott a Szalamanderekhez tűz elem használatként. Épp annyira nem beszélt szívesen a gyermekkoráról, mint amennyire én hallgatok az évekkel ezelőtti váratlan eltűnésének körülményeiről.

Miközben alaposan megmosom hosszú, barna hajamat, eltöprengek, vajon boldogok-e a nővéreim, ilyen távol a korábbi otthonuktól. A gyermekkorukat ugyanis itt töltötték, a Szalamander erdőben, Sreephia szívében. Abban biztos vagyok, hogy én rohadtul nem voltam boldog, amikor betöltötték a felnőtté válás életkorát, és részt vettek a Beavatáson. Gabrielle eseményénél még csak tíz éves voltam, de pontosan tudtam, milyen veszteség, hogy ő elhagyja a törzset, és engem. Mindig is erős képességű Szilfnek számított.

Kiöblítem a szappant a hajamból, majd utoljára, jó alaposan megmosom az arcomat is, hátha megszabadulok a depresszív gondolatoktól, melyek az utóbbi időben a megengedettnél sokkal gyakrabban ütötték fel a fejüket elmémben.

Megszáritkozáshoz a kedvenc Szalamander trükkömet használom: testem egész felületén végigfuttatom a narancs árnyalatú lángocskákat, melyek azonnal felszáritják az alágördülő vízcseppeket. A hajammal ezt nem merném megtenni, elvégre nem tervezek az egyetlen kopasz nőként létezni. Hiába vagyok Szalamander, nem vagyok védve az égéstől, hacsak nem koncentrálok a védelmemre, ehhez azonban sokkal nagyobb odafigyelés szükséges, mint amelyet képes vagyok kicsikarni magamból, a haj ugyanis borzasztóan gyorsan kap lángra. Elég egyetlen kósza gondolat, és köthetek selyemkendőt a fejemre.

Felveszem a sebtében összeválogatott ruháimat, mosolyogva nyugtázom, hogy sikerült a kedvenc, zöld vászoningemet kiválasztani. A Szalamanderek szinte csak és kizárólag zöldet, barnát, feketét és ritka esetben sötétkéket hordanak, ezekkel ugyanis jól bele tudunk olvadni a környezetünkbe. Senkinek sem hiányzik, hogy a kíváncsi tekintetek észrevegyék az erdő népét.

Évszázadok óta remekül titokban tudjuk tartani a létezésünket a Halandók előtt, akik városokba rendeződve élnek és Sreephia Királyának irányítása alá tartoznak. Történelmünk során nem egyszer előfordult, hogy miattuk kényszerültünk háborúskodásra, pedig sosem ártottunk nekik. Sőt! Legendáink szerint a természet azért alkotta meg évezredekkel ezelőtt a négy Istennőt, hogy kordában tartsák a természeti egyensúlyt, hogy megállítsák a pusztító katasztrófákat, melyek Sreephiát fenyegették. Történeteink szerint a négy Istennő azonban nem bírt el ennyi feladattal, ezért létrehozták a saját fajukat, az Elementálokat.

Tulajdonképpen Djin – a Szalamander Istennő – leszármazottja vagyok. Az anyám Gobhoz – a Gnóm Istennőhöz – tartozik, míg Gabrielle Paraldához – a Szilfhez – köthető, Enech pedig Necksához, az Undine mindenhatóhoz.

A táboromhoz vissza vezető úton elgondolkodom, vajon mennyiben lehet ténylegesen közünk az Istennőkhöz. Elvégre sosem látta őket senki, nem vagyunk sokszáz évesek, így nincsenek pontos információink, csupán annyi, amennyi mesét szájhagyományok terjedése alapján ismerünk. Azt is reálisnak tartom, hogy valójában sohasem léteztek, csak mendemondák kreálmányai. Mindenesetre, jó érzés hinni valakikben, akiknek talán ráhatása van a Sreephiában történetekre.

A szép lassan az égre kúszó napnak köszönhetően már nincsen szükségem a lánggömbömre, így egy laza intéssel kioltom. A zuhanyzóhoz vezető utamon haladok visszafelé, csodálom a tó víztükrén megcsillanó első sugarakat, melyek keresztülhatolnak tölgyek a törzsei között, aranyló sávokat vetítve a lehullott falevelekkel tarkított talajra.

Mélyen magamba szippantom a sülő húsok illatát, melyet felém sodor a lenge szellő. Ezek szerint a mai napra beosztott szakácsok megkezdtek a tevékenykedést, hogy megfelelő mennyiségű étellel lássák el a Szalamandereket.

Mire visszaérek a táborba, Sharleen már ébren van. Teljes menetfelszerelésben feszít a függőágya előtt, öntelt vigyorát – melyet úgy imádok – le sem lehetne törölni a képéről. Fekete bőrmellénye remekül kiemeli domborulatait. Amennyire elegáns, annyira praktikus is: hiába vadítóan szexi, kiválóan takarja a nyakát, ugyanakkor karjait tökéletesen szabadon hagyja. Mi más kellene egy harcosnak? Feszülős, szintén fekete bőrnadrágja szárát betúrta a fűzős bakancsába, melyből kikandikál egy tör markolata. Hát persze.

Minden küldetés után le kell adni a fegyvereinket, Sharleen mégis megszegi a szabályokat, mert imádja az éles tárgyakat, kiválóan is bánik velük, illetve a lételeme, hogy megfélemlítsen másokat, melyhez egyébként sincs szüksége túl nagy erőfeszítésre.

- Peach, felkeltenéd a fafej öcsémet? Én már megrugdostam. Nem reagált – von vállat lazán. Zöld szeme játékoságtól csillog. Ha nem ébresztem fel sürgősen a legjobb barátomat, akkor Sharleen fogja megtenni, nem épp kellemes módon. Mindig kitalál valamit, amivel kikészítheti a testvérét. Ha jobban belegondolok, ezt addig nem bánom, amíg nem én kerülök a célkeresztjébe. Addig jó, amíg Sharleen a barátom, és nem az ellenségem.

- Ced...

- Nem – morogja vissza Cedric kóماسan. Sharleennek több sem kell. Egyetlen ugrással átszeli a kettejük közötti távolságot, hatalmasat ránt a függőágyon, mire Cedric kibukfencezik a kényelméből, hogy hatalmas puffanással érjen talajt.

A függőágy pördül még néhányat a centrifugális erőtől, Cedric pedig fájdalmasan masszírozza a hátsóját, miközben rosszálló pillantásokat lövell nővére felé. Kibuggyan belőlem a nevetés. Sharleen követi a példám, és leplezetlen örömmel szórakozunk szenvedő társunkon.

- Nincs jobb dolgotok, mint állandóan engem cseszegetni? – Dörzsölgeti egyre nagyobb elánnal a fájdalmas területet.

- Igazából tényleg nincs – feleli Sharleen két nevetőroham között. – Egyébként, befejezhetnéd az önkielégítést! Az ilyesmit nem illik nyilvánosan csinálni!

Cedric vigyorogva tápáskodik fel, elhaladtában nagyot lök nővérén, aki a vihogástól képtelen megtartani egyensúlyát, és Cedrichez hasonlóan a földön végzi.

Képtelenek vagyunk abbahagyni a nevetést, hiába görcsöl a hasam, fáj az arcizmom és száradt ki a torkom teljesen. Kis idő elteltével rájövök, már nem is a törtéteken nevetünk, hanem egymáson. Sharleen fülsiketítően hangosan hahotázik, miközben hörögve küzd levegőért. El kell fordítanom a tekintetemet, hogy le tudjak nyugodni, és biztonságosan levegőhöz juthassak.

Néhány perccel később már csak erőtlen nyöszörgésre vagyunk képesek a földön fekvé. Cedric félmeztelenül hajol fölem, kitakarva a napot, teljesen betöltve látómezőmet. Izmos felsőtestén gyöngyözik a víz, melyet zuhanyzás után nem szárított fel, aranybarna hajából az arcomba csöpög a nedvesség. Fűzöld szemével rosszállóan méreget, melyből arra következtetek, hogy alaposan meg fogom bántani, amiért hagytam, hogy Sharleen piszkálja.

- Nocsak, mégsem változtatok szamarakká? – telt ajkai gúnyos mosolyra húzódnak, mire mindkét kezemet felemelem, hogy jól lássa a kinyújtott középső ujjaimat.

Természetesen egyikőnkben sincsen valódi rosszindulat a másik felé. Hagyom, hogy felsegítsen, majd amíg ő felöltözik, igyekszem szárazra törölni a hajamat egy törölközővel. Sharleen a ládáján ülve játszik a késével, várva, hogy elkészüljünk, és elindulhassunk a Tábornokhoz a napi feladatunkért.

Ez a nap legizgalmasabb része. Hatalmas reményekkel indulunk útnak északra, Warrick tábora felé. Minden Elementál köteles eleget tenni a Tábornoka parancsainak, ugyanakkor mindig reménykedünk, hogy a számunkra kényelmes feladatokat kapjuk.

Sharleen imád terepre menni, erdőtűz elhárító kalandra indulni, csatákba bonyolódni – ez persze annak köszönhető, hogy kiváló harcos. Cedric minden vágya, hogy hasonlítson nővére, így minden nap Djinhez fohászkodik, hogy végre ő is nagyszabású és létfontosságú feladatot kapjon.

Nekem nincsenek nagy elvárásaim. Tudom magamról, hogy nem vagyok jó harcos, az elememmel sem tudok kifogástalanul bántani, viszont kiválóan célzok. Bármit veszek is a kezembe – legyen az kés, íj, kő, vagy akármilyen, fegyvernek használható tárgy – pontosan oda hajítom, ahová szeretném. Éppen ezért imádok vadászni. Warrick is tisztában van a

képességeimmel, ezért gyakran oszt erre a posztra, természetesen azonban mindig vannak kivételek.

- Jó reggelt! – köszönünk kórusban a mellettünk elhaladó Szalamandernek, akit, ha emlékezetem nem csal, Zacknak hívnak.

- Djin áldjon benneteket! – Szeme azonnal elkalandozik, mégpedig lefelé, egyenesen Sharleen hátsójára. Szemforgatást követően rápillantok Cedricre, akinek dühtől izzik a tekintete.

A legjobb barátom nem épp olyan, mint a legtöbb Szalamander, talán ő a legjámborabb az erdőben, ha azonban a családjáról van szó, nem ismer kíméletet. Egyetlen csuklómozdulattal arcon találja Zackot egy tűzgolyóval. A srác megdöbbenve kap az arcához, ahogy elveszi a kezét, láthatóvá válik, hogy a becsapódástól leégett a jobb szemöldöke. Bele kell harapnom az ajkamba, hogy ne nevessek fel hangosan.

Sharleen ebből mit sem vesz észre, megdönthetetlen magabiztossággal törtet előre, csapatunk élén. Én sem vagyok félős típus, mégis, fogalmam sincs, hogyan tehetnék szert ekkora magabiztosságra.

- Seggfej – dünnyögi Cedric alig hallhatóan.

- Nyugi, már! – Játékosan meglököm a könyökömmel, hátha sikerül oldanom a hirtelen támadt feszültségét. Ced mosolyogva fordul felém, átkarolja a nyakamat, majd hatalmas pusztit nyom a fejem búbjára. Hátról belekapaszkodom a felsőjébe, jó erősen megrántom, hogy végre kiszabaduljak az öleléséből. Sosem tudtam eldönteni, hogy ez természetes reakció tőle, vagy csak azért csinálja, hogy az idegeimre menjen. Vigyorából ítélve az utóbbiról lehet szó. Pontosan tudja, hogy gyűlölöm, ha feleslegesen érnek hozzám.

Újabb szemforgatást követően ismét előre fordulok, így látom magam előtt kibontakozni a fák közül a Tábornok lakhelyét. A hatalmas függőágya fölött óriási vásznak terülnek szét a vaskos ágakon kifeszítve, hogy kellőképpen takarják a napot, és védjék a tábornok az esőtől. A kis tisztáson rengeteg láda található, tökéletesen egyforma távolságban egymástól. Az ágytól jobbra helyet kapott továbbá egy íróasztal, melyen rengeteg tekercs található. Az ágy másik oldalán pedig a csodaszép fegyverállvány, melyen egy hatalmas, díszes tokjába csúsztatott, széles pengéjű kard pihen.

Warrick egy vaskos tölgy törzsének dőlve tanulmányozza a leghosszabb tekercset, amelyet valaha láttam. Azonnal észrevesz bennünket, óriási alakja szobormereven várja, hogy megközelítsük. Kék szemével alaposan végigmér mindannyiunkat, majd közösen a hatalmas asztalhoz sétálunk, melyre lehelyezi a több méteres tekercset.

- Szép jó reggelt!

- Jó reggelt, Uram! – Köszöntjük kánonban a Tábornokot. Elégedett vigyorral az arcán bólint.

- Remek hírem van a számotokra – vérszomjas vigyora ennek ellentettjére enged következtetni. Sharleen elégedetten bólogat balomon, Cedric majd kiugrik a bőréből izgatottságában. Talán végre elérkezett a pillanat, és mindannyian terepre mehetünk? Esetleg részt vehetünk egy bevetésen, vagy nyomoznunk kell, talán el kell hárítanunk egy erdőtűzet?

- Mondd már, Warrick, ezek mindjárt elájulnak! – Sharleen szemforgatva fordul felénk, tudunkra adva, mennyire idegesíti izgatottságunk.

- Mielőtt bármi konkrétumot mondanék, megemlíteném, hogy ez igenis egy nagyon komoly feladat! – emeli fel Warrick a mutatóujját figyelmeztetésként. – Több napos feladatot kaptok – egy levegővételnyi időre elhallgat. Reszketni kezdek az izgatottságtól, egyelőre nem tudom eldönteni, hogy örülök a rám váró megmérettetésnek, vagy inkább tartok a kudarc lehetőségétől. A bukás a Szalamandereknél nem opció.

- Néhány héttel ezelőtt felderítésre küldtem egy ötfős csapatot a Szalamander erdőtől keletre fekvő tanya közelébe. Megfigyelésen és jelentésen kívül nem volt egyéb feladatuk. A jelentés három napja késik – a Tábornok keze ökölbe szorul, melynek láttán elönt egy kisebb

fajta pánik. Warrick nem aggódó és feszengő típus, ezért ha ezek az érzelmek tükröződnek róla, bennem is felmerül az aggodalom.

- Eltűntek? – Kérdi Sharleen nem kis feszültséggel a hangjában.

- Vagy feltartóztatják őket. Bármilyen történet is velük, szükségük lesz az erősítésre.

- És mi vagyunk az erősítés? – Cedric idézőjelet rajzol a levegőbe, az erősítés említésekor.

- Nem érzel magadban kellő erőt, fegyelmet, bátorságot és tettekre készséget, hogy erősítésnek merd nevezni magad? Esetleg azt gondolod, visszahúznád a nővéredet és a barátnődet? – szűkül össze Warrick szeme vészjóslón. Cedric hatalmasat nyel mellettem. Ezúttal nagy fába vágta a fejszéjét. Szó sincs arról, hogy nem tiszteli kellőképpen a Tábornokot, azonban Szalamanderként hajlamos elfelejteni, kivel is beszél éppen. Ami a szívünkön, az a szánkron.

- Ugyan már, nem úgy értette... – kel öccse védelmére Sharleen.

- Nem érdekel, hogyan értette. Ti vagytok az erősítés, mert úgy véltem, húszéves korotokra megtanultátok az alapokat, és felkészültetek egy esetleges terepfeladatra. Talán tévedtem – Warrick a mellkasa előtt keresztbe fonja izmos karjait, miközben kissé hátradől. Szigorú tekintetétől azonnal lehajtom a fejem, példámat Cedric követi, legnagyobb meglepetésemre még Sharleen is kissé leengedi a vállát. Nála ez már a megadás jele.

Fogalmam sincs, mit mondhatnék, vagy mit kezdenék az érzéssel, mely a mellkasomat feszíti. Félelem? Feszült várakozás? Bizonyítási vágy? Ezeknek összessége?

- Jól van. Lazítsatok! – ennek hallatán kiengedünk kissé. – A feladatokat a megfigyelés. Próbáljátok meg információt szerezni a csapatról, akik nem adnak magukról életjelet. Kezdként nem az a dolgotok, hogy életet mentsetek, vagy harcba bonyolódjatok. A legjobb az lenne, ha sikerülne teljesen észrevétlennek maradnotok. Sharleen a rangidős, így mindenben rá kell hallgatnotok. Minden érthető?

- Igen – adja meg a választ helyettünk Sharleen.

- Rendben. A fegyveresnél vár rátok a felszereléseitek. Személyre szabottan készítettem össze a csomagokat. Térkép is lesz nálatok, hiába tudja Sharleen az utat, szeretném, ha ti is próbára tennétek magatokat – pillant Cedricre és rám jelentőségteljesen. Szaporán bólogatok, jelezve, hogy igyekszem Warrick minden szavát elraktározni magamban.

- A keleti tanyáról van szó, a tó túloldalán?

- Igen.

- Miért kell megfigyelni? Történt valami? – Warrick vészjósló tekintettel mered Sharleenra. Olyanba kérdezett bele, melyhez semmi közünk nincsen. A mellkasomhoz kapom a kezemet, ujjaim épphogy súrolják a csepp alakú medálomat, melyet apám hagyott rám gyermekkoromban.

- Csúnyán kihasználok, hogy kedvellek, Sharleen – Warrick a hosszú tekercs kigördítésével foglalatostkodik. Mutatóujjával megkeresi a nevünket a listán, majd szénecruzárt nyom Cedric kezébe, hogy aláírja a megfelelő sorban a jóváhagyást, miszerint feladatát megkapta, elvállalta és legjobb tudása szerint igyekszik teljesíteni.

Sharleen és Warrick farkasszemet néznek egymással, mintha néma csatát vívnának. Miután aláírtam a saját soromat, Sharleen következik, így elveszti a csatát a Tábornokkal szemben.

Érdekes rezgést érzek közöttük. Talán Warrick pontosan úgy értette, hogy kedveli Sharleent, ahogyan gondolom, hogy értette?

Sharleen gyanúja belőlem is furcsa érzéseket vált ki. Szerintem Warrick attól fél, hogy újabb eltűnéssel kell szembenéznie, mely évek óta hatalmas probléma a Szalamandereknél. Az anyámmal kezdődött.

- Induljatok! – zökkent ki a gondolataimból a Tábornok. Szó nélkül követjük Sharleent az erdő északi részén található fegyveres felé, hogy magunkhoz vegyük a nekünk összekészített felszerelést.